

Még alig tudtuk túltenni magunkat rajta, hogy 2013 februárjában itt hagyott bennünket Tóth József professzor, a szerkesztőbizottság örökös elnöke, aki egyébként most lenne 75 éves, amikor érkezett a hír: Kocsis Zsolt felelős szerkesztőnk nem sokkal 49. születésnapját követően, 2014. december 7.-én rövid ideig tartó szenvedés után elhunyt. A Tanulmányok 2014/2. számát még elkezdte szerkeszteni, de befejezni már nem volt ideje... Munkáját egykori egyetemi évfolyamtársa, később kollégája, Lenner Tibor vette át. Zsolt, nagyon hiányzol!

Egy embernek élete során több nehéz, embert próbáló feladattal kell megküzdenie, de ezek közül az egyik legnehezebb az, amikor egy baráttól, egy kollégától kell búcsúzni. Valljuk meg őszintén, nem is természetes az, ha egy idősebb ember búcsúztatja a fiatalabbat, ha a szülő, vagy idősebb testvér temeti a gyermekét, az öccsét, ha egy fiatal feleség és egy gyermek áll egy nagyon korán elment férj és apa sírjánál.

Amikor augusztus végén először jegyezted meg, hogy valami nem stimmel, hogy zúg a fejed, zsibbad a karod, nem gondoltunk arra, hogy ez egy szörnyű végkifejlet kezdete. Mindenki abban reménykedett, hogy a folyamat megfordul, és Te felépülsz. Később láttuk, hogy itt

sokkal nagyobb a baj, a végén pedig már csak a csodában reménykedhettünk, de a csoda elmaradt. Az a legszörnyűbb, hogy a 21. században, amikor teljesen megismerjük világunkat, fantasztikus felfedezések születnek, meghódítjuk a világot, az orvostudomány tehetetlen, és nem tud megmenteni egy életerős embert.

Drága Barátom!

Nekem abban a szerencsében volt részem, hogy 1989 óta ismerhettelek, így 25 éve kollégád, s hamarosan a barátod lehettem. Utolsó egyetemi évedtől, amikor Győrbe kerültél, végigkísérhettem szakmai és magánéletedet egyaránt. Több tucatszor utaztunk együtt különböző külföldi városokba az Alpok-Adria Munkaközösség üléseire, és Te ezeket az utakat feledhetetlenné tetted kreatív személyiségeddel, és kifogyhatatlan vicceiddel. A 90-es évek elején Magyar Mártival és Palkovits Pistivel együtt hoztuk létre az RKK Vas megyei Kutatócsoportját, ahol a közös munka és szórakozás csapattá formált bennünket. Megélhettem veled sikereidet, osztozhattam örömeidben és bánatodban egyaránt. Együtt izgultunk doktori, majd kandidátusi védéseden, itt lehettünk 18 évvel ezelőtt a házasságkötéseden, együtt aggódtunk, majd örültünk gyermeked születésénél. 1996-tól ketten hoztuk létre a Társadalomföldrajzi Tanszéket, melyhez később Tibor, András, Gábor, Sanyi és István csatlakozott. Most mindannyian itt vagyunk, búcsúzunk Tőled, csakúgy, mint sokan mások az intézetből.

Kedves Zsolt!

Nézz körül, s láthatod, mennyien vannak itt, az ország különböző részéről, akik szerettek, elismertek és tiszteltek Téged. Hogy milyen mély nyomot hagytál az emberekben, jelzi az a közel több száz e-mail, telefon és személyes megkeresés a kollégák, a hallgatók és az ismerősök részéről, amit az elmúlt hetekben/napokban kaptunk. De jelzi az a mély döbbenet és csend is, amit korai távozásod okozott. Azt mondják, egy ember emléke addig marad fenn, amíg vannak, akik emlékeznek rá. Rád bizonyosan sokáig és sokan fognak emlékezni, hiszen már életedben is – egyéniségedből fakadóan – legendák öveztek. Tudományos munkáid, kutatásaid pedig hallhatatlanná tesznek, örökre megőrzik számunkra azt az embert, aki 1965 és 2014 között itt élt-e földön, és akit gyermekként, férjként, édesapaként, testvérként, barátként, kollégaként, ismerősként tiszteltünk és szerettünk.

Kedves Barátom!

Visszaérkeztél hát oda, ahonnan életed elindult, szeretett faludba Halimbára. Sokszor hallottuk tőled, hallgatók és kollégák egyaránt, hogy Halimba a világ közepe. Ez veled válik teljessé. Nyugodj békében szülőfalud áldott földjében – Isten Veled!

Elhangzott Halimbán, 2014. december 12.-én.

Csapó Tamás